

ЗА ЖАБАТА, КОЯТО СЕ НАДУВАЛА.

Не е вѣрно, че жабата, за която знае-
те отъ баснята, се пукнала отъ надуване.
Не, тя се пукнала отъ една суха сламка.
И послѣ, въ тая работа не е замѣсенъ ни-
какъвъ волѣ. Какво търси волѣ въ блато!
Не, жабата току тъй, сама намислила да се
надува.

Тя се надувала по мъничко. Днесъ
малко, утрѣ малко, други денъ повечко, по-
слѣ си почивала два, три деня и пакъ поч-
вала. Надувала се, надувала се, и най-послѣ
станала толкова голѣма, че никакъвъ вели-
канъ на свѣта не би могълъ да я обхване.

И всички почнали да се боятъ отъ нея.

И така квакала тя, че и най-храбриятъ
щъркелъ се разтрепервалъ отъ страхъ.

Тя, разбира се, се ползувала отъ всич-
ко това и изисквала да я слушатъ и да ѝ
се покоряватъ.

Само че отъ това силно надуване ко-
жата ѝ станала тънка, и въ стомаха ѝ се
набрала много вода. Когато тя седѣла въ
кальта, или скачала по гладко мѣсто, нѣмало ни-
каква опасностъ. Но веднажъ, като скачала, на
пѣтя ѝ се изпрѣчила една малка остра суха
сламка. Жабата, понеже се мислѣла за мно-
го важна, даже не гледала, кѣдѣ скача. За-
това малката суха сламка се забила въ нея
и пробила кожата ѝ. Отведнажъ душата на
жабата почнала съ шумъ да излиза изъ про-
битата дупка. Когато душата ѝ излѣла, тя
умрѣла, спухнала се, и тогава всички видѣ-
ли, че тя е мъничка.

Ето какъ била работата. Тукъ не е има-

ло, значи, никакъвъ волѣ, ни селски, ни
градски.

Или онова, което знаемъ отъ баснята,
може би се отнася за нѣкоя друга жаба.

РАБОТНА ЖЕНА.

Стара баба Рада отъ Клисура града,
щомъ я слѣнце зърна, въ дома си се върна,
оцапана, мокра, катъ кѣпана котка. Дрехи си
съблѣче, новитѣ навлѣче, два дни не излѣзе,
откакъ въ кѣщи влѣзе, отъ хорски при-
смивки, лукави усмивки. . . . Съзвзе се, по-
чина, внучката си взема; весела, засмѣна,
приказка захвана за работната жена.

„Голи сме остали, бе жена, какъ ли
щемъ зимата съ тебъ мина?“ рече чичо
Иванъ на жена си, която бѣ рѣдко въ дома
си. „Ще купя азъ вълна непрана; предя, тѣ-
чи черга за двама“.

— „Добрѣ ще е, мжжо, така на двамина;
и лесно щемъ съ тебе зимата прѣмина.“

Купи мжжътъ вълна отбрана, ще пре-
де тя (жената) черга за двама. Преди жена-
ната, преди и навива; но работата нѣкакъ
бавно отива.

— „Ще бѣде ли, жена, готова скоро
чергата ни нова?“

— „Скоро; зима дордѣ захване, и чергата
готовна ще стане. Въ кацата, мжжо, съмъ скри-
ла врътената, що съмъ навива. На избата
на вратата постой, азъ ще показвамъ, а ти
брой“. Бръкна (въ кацата жената), взе връ-
тено: — „Ей едно,“ пакъ скри го, дигна го:
— „Ощ' едно“. . . . Все едно въртено изди-
га, мжжътъ си тя хитро излѣга. Въ съсъ-
ди ужъ ходи да преди, та поскоро да я из-
тъче. Всѣка вечеръ това тя прави, отъ мжжа
си за да те избави. На избата вратата за-
тъква и въ кацата да спи тя се вмѣква. Зима
люта иде, настава, а чергата сѣ още не става.
Мжжътъ ѝ измръзналъ се стиска, жена си
да вѣрва не иска. — „Ще отида утрѣ да видя,
скоро ли ще се вълна доприда.“ Сутринята
си въ избата той влѣзна и бърже въ каца-
та погледна. Вълната още не прела, вечеръ
тя въ нея лежела. — Какъвъ урокъ ли мо-
га азъ ѝ да, отъ мързела да я отърва?
Щомъ въ кацата ходи да преди, тазъ нощъ
на студа да потъче. Съ вода кацата ще на-
пълна, а върхъ нея — руно отъ вълна.“